

BRZĘCZEĆ (2) *vb impf*

praes 3 pl brzęczą (1). ◇ part praes act brzęczący BielSen (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVIII w.: brzęczyć.

Wydawać dźwięki metaliczne (2) :

a. *O dźwiękach muzycznych (1) : Chwalcye go ná cymbalech ktore głośno brzęczą [Laudate eum in cymbalis bene sonantibus Vulg Ps 150/5] LubPs gg.*

b. *O dźwiękach właściwych owadom (1) : A brzęczący ná kwiećiu zbierały miód pśczołki. BielSen 6.*

Synonimy: a. brzmieć; b. bęczeć.

Formacje pochodne cf BRZĘKAĆ.